

и една друга се затрупватъ... Познай и по писмото ми. Въ лошъ часъ съмъ сега..."

Поетътъ е ясенъ и категориченъ: убѣденъ, че едно ново положение ще му донесе (може би!) само хлѣбъ — за да работи, той е рѣшилъ да не се влачи вече по *la fougue de la jeunesse*, но да чуе гласътъ на здравия разумъ. Редакторъ, фактически главатаръ на цѣло движение, на цѣлата революционна партия, най-крупна литературна глава, каквато България още не бѣ сънувала — умъ, въ който се завършваше цѣлото историческо развитие на стара България и съ който се захващаше началото на нѣщо ново — поетъ и мислителъ, който трѣбва да закръгли историческата мисълъ на нашето движение, и да дигне знамето на лъчезарното утро, признати сили и съзнати отговорности —: при всичкото това положение какъ е трѣбвало да постъпи Ботйовъ, за да оправдае надеждитъ на врѣмето, когато то го е отредило не за обикновенни дѣла? Да бѣде слуга ли? Да влачи чуждия хумотъ ли? Или да лапа мухитъ, както, пази боже, всички тогавашни и днешни грандомани? Ние четохме — и ще четемъ — въ текстъ и въ забѣлѣжки ясниятъ мисли на Ботйова, които чертаятъ неговата „еволуция“; ние видѣхме въ какви посоки ставаше тая еволюция и подъ влиянието на що. Съ горния документъ, къмъ открититъ отъ насъ обстоятелства, Ботйовъ бѣлѣжи нѣщо ново, нѣщо уважително отъ гледището на скжпоцѣннитъ идеи, скрити въ неговия духъ: това е нуждата да работи. Но въ сжщия тоя документъ има друго едно по-силно и, нека кажемъ съдумитъ на поета — страшно признание, че той гладува, но вѣрата си не продава, търпи лишения като че змии щипятъ тѣлото му, но пакъ окоото му не мига. Дѣй гиди хайдутлукъ, че пакъ хайдутлукъ! Кждѣ е стариятъ хайдутинъ за да прѣвърнатъ хорското злато въ олово и желѣзо! Поетътъ е готовъ да употреби за